

Cărturarii moderni ai unui Dumnezeu violent

Miercuri, 19 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Este uimitor cum savanți adventiști de renume, chiar la granițele Canaanului ceresc, continuă să acuze pe Dumnezeu pentru dezastrele care spulberă sute de mii de vieți omenești. Săptămâna aceasta Dr. Bacchiocchi continuă să-L acuze pe Dumnezeu în publicația lui, Endtime Issues Newsletter No. 125. Articolul este dedicat în întregime cutremurului din Asia, iar autorul recunoaște că el nu găsește altă explicație serioasă, în ciuda numeroaselor scrisori de protest primite de la cititori, în urma ediției nr. 124, despre care am scris și noi săptămâna trecută. El demontează toate variantele posibile și rămâne la singura care, spune el, poate fi susținută cu Biblia: Dumnezeu a produs cutremurul, iar motivul este avertizarea omenirii că sfârșitul este aproape. Deși nu îndrăznește să o spună deschis, autorul propune discret că este vorba de o amenințare gen "Ori vă pocăiți, ori..."

Deși este singurul care o prezintă public, poziția lui Bacchiocchi este larg răspândită în corpul nostru pastoral și printre membri. Această poziție se bazează pe o foarte greșită înțelegere a suveranității lui Dumnezeu. Ea a influențat fundamental gândirea familiei omenești, ca o componentă de bază a eforturilor permanente ale diavolului de a discredita caracterul lui Dumnezeu.

Deoarece este Creatorul universului și susținătorul vieții, Dumnezeu a fost proiectat de Lucifer-devenit-Satana ca un dictator aspru și nemilos, care hotărăște destine, stabilește pedepse, emite decrete și elimină opoziția. Nu te poți împotrivi fără să-ți riști viața, nu poți discuta deciziile Lui și nu vei avea cui să te plângi pentru abuzurile suferite. Singura opțiune viabilă rămâne supunerea oarbă, resemnarea pasivă, conformarea fără comentarii, după sloganul mafiot "cine nu vede, nu aude și tace, trăiește o mie de ani în pace." Propaganda satanică acuză ordinea neprihănirii ca fiind o unealtă a sclaviei în slujba unui Dumnezeu violent, crud, arbitrar și sever. Acțiunile lui Dumnezeu au fost prezentate a funcționa după principiile teroriste. El omoară o sută cincizeci de mii de oameni ca să avertizeze pe cei rămași că ei urmează la rând dacă nu se conformează dorințelor Sale. Nu este de mirare că urmașii lui Hristos cred această descriere a lui Dumnezeu. Milioane de îngeri au fost amăgiți de ea, fiind convinși că Dumnezeu este la originea mizeriei și morții în univers.

Teologia adventistă nu dorește să facă excepție de la această proiecție a propagandei satanice despre suveranitatea lui Dumnezeu. Ea perpetuează imaginea unui Dumnezeu

sângeros și violent, întemeiată de cărturarii lui Israel și lustruită în secolele de beznă papală. Deși am fost avertizați că susținem orbește o imagine deformată despre caracterul lui Dumnezeu, continuăm să repetăm că “noi Te cunoaștem, noi, Israel,” confirmând astfel descrierea Martorului Credincios că îngerul bisericii este orb.

Ultimul Endtime Issues al Dr. Bacchiocchi este simptomatic, el susținând imaginea papală a unei foarte pervertite concepții despre suveranitate. Dezastrele contemporane, ca și cele din Biblie, sunt analizate din toate punctele de vedere, cu înalt profesionalism, așa cum se cuvine unui cărturar înnobilit prin magna cum laude la Gregoriana. Dintr-o singură perspectivă nu este analizat subiectul dezastrelor planetare în articolul savantului adventist, din singura perspectivă care asigură o imagine corectă: Golgota.

“Pentru a putea fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar” (GW 315).

Tsunami 2004 se încadrează în aceste criterii, dar savantul nostru nu dorește să îl așeze “în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar,” pierzând astfel semnificația autentică. În lumina de pe Calvar, tsunami 2004 nu este un act al lui Dumnezeu, ci una dintre miile de consecințe ale izgonirii harului protector al lui Dumnezeu de pe această planetă. Acel Dumnezeu care “era în Hristos” nu este un terorist dement, așa cum este prezentat în Endtime Issues, ci Părintele iubitor și sensibil pe care Evanghelia Îl descrie a fi un Serv al servilor, pe care Îl poți trata cu aroganță și dispreț, dacă așa dorești, fără să riști să fii lovit mișelește. Dumnezeul Golgotei a dovedit El însuși că merge o milă în plus, întoarce și celălalt obraz, oferă și haina când I Se cere cămașa, iar atunci când copiii Săi se simt incomodați de El, se retrage fără nici un spectacol de furie sau violență. Tatăl lui Hristos nu este campionul fărădelegii la scară planetară, ci robul neprihănit în slujba vieții, Mântuitorul neamului omenesc, Salvatorul planetar la dispoziția oricui, sfânt sau păcătos.

Dar omenirea nu dorește un asemenea Dumnezeu. O lume în care Creatorul este “disprețuit și părăsit de oameni” se scufundă iremediabil în haos, iar creația devine instabilă, capricioasă, mortală. Fiecare catastrofă crează condiții pentru alte catastrofe. Fiecare conflict declanșează alte conflicte. Fiecare act de cruzime generează alte cruzimi, care vor degenera curând într-o nebunie colectivă care va ruina planeta. Toate acestea, și multe altele pe care acum nici nu le visăm, deoarece nu înțelegem că ele se datorează faptului că “Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.” Pe măsură ce teologia Babilonului spiritual se pleacă tot mai vizibil la picioarele lui Baal, în aceeași măsură harul protector este îndepărtat, izgonit, disprețuit, ridiculizat. Servul servilor, singurul care ne poate scăpa, este gonit din treburile planetare, iar manevrele scârboase ale diavolului sunt numite “puterea cea mare a lui Dumnezeu.”

În aceste momente de criză maximă, străjerii de pe zidurile Sionului privesc spre Sumatra și văd acolo mâna lui Dumnezeu. Dacă ar fi coborât în fundul mării trei zile cu Iona, sau cu Fiul omului, ar fi înțeles și ei motivele care produc dezastre nimicitoare în lumea noastră. Solia lui Iona, primită în fundul mării, ca și solia lui Hristos pe cruce, răsună tot mai clar la urechile familiei omenești: “Cei ce se lipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de

la ei” (Iona 2:8). Dar urechile îngerului bisericii Laodicea par înfundate la asemenea avertizări. Din această cauză, minunile ploii târzii întârzie să se arate, iar neamul acesta nu poate primi decât minunea proorocului Iona. Până când va reuși să înțeleagă mecanismele harului divin sub constrângerile unei deliberate închinări la Baal.